

Nagy Pál

Aki őrző volt a strázsán*

Sors szabta körülmények kegyes ajándékként megadatott számomra, hogy a tovatűnt időkben szerkesztőségi munkatársa, sőt közeli barátja lehettem Sütő Andrásnak. Igen-igen megtisztelő hát és kitüntető feladat, hogy itt és most Róla, a nemrég elhunyt kiváló magyar íróról szóljak az egybegyűltek színe előtt.

Meg kell vallanom: részemről a Rá való emlékezés soha nem lehet mentes némi subjektivitástól, személyes gyökerű kötődéstől, amiben nem kis szerepet játszik az a tény, hogy mindkettőnk szülőföldje az erdélyi Mezőség. Ehhez a szomorú szépségekben és súlyos történelmi tragédiákban oly igen bővelkedő szórványvilághoz kötött mindkettőnket elszakíthatatlan szálakkal a hovartartozás tudatából fakadó elkötelezettség.

Több mint hatvan esztendeje találkoztam először s fogtam kezét Sütő Andrással. Akkoriban Ő a kolozsvári Református Kollégium diákja volt, s én — a Bolyai Tudományegyetem irodalom szakos hallgatója — kéziratot kértem Tőle lelkes buzgalommal indított — valójában újraindított és gyorsan betiltott — lapunk, az *Ifjú Erdély* részére. A fiatal Sütő Andrásnak akkor már neve volt a korabeli sajtóban: a kolozsvári *Világosság* című napilap hasábjain sűrűn találkozhatunk eredendő tehetségéről, meglepő íráskészségéről tanúskodó cikkeivel, főként mezősegi tárgyú jegyzeteivel. De már előzőleg is jelentek meg apró írásai Nagenyeden, ahol a Bethlen Kollégium tanítóképzőjének tanulója volt. Magyar-tanára, Vita Zsigmond korán felfigyelt rá; ő közölte első karcolatát is — *Egy őzike halála* címmel.

Találkozásunk után nem sokkal kézhez is kaptam a kéziratot az ifjú szerzőtől lapunk részére. Az *Esti beszélgetés* címet viselő kis karcolat azonban nem láthatott napvilágot az *Ifjú Erdély*ben: a megszerkesztett, betördelt lapszámot durván, kérelhetetlenül betiltotta a cenzúra. Így maradt homályban dokumentuma — s így fejezte be akkor roppant rövid pályafutását egy kolozsvári magyar diáklap...

*Elhangzott Kecskeméten, a Kárpát-medencei Irodalmi Társaságok Szövetségének XVIII. vándorgyűlésén.

Sütő András az erdélyi Mezőség szórvány-világának kellős közepén, Pusztakamaráson született 1927. június 17-én. Elemi iskoláit szülőfalujában, középiskolai tanulmányait Nagyenyeden és Kolozsvárt végezte. 1945-ben került a kincses városba, ahol rövid ideig — 1948/49-ben — a Szentgyörgyi Istvánról elnevezett művészeti főiskola hallgatója volt. Balogh Edgár hívta meg a *Világosság*hoz, ahol Benedek Marcell, Jékely Zoltán, Kacsó Sándor (meg mások) kollégájaként dolgozott 1947-ig. 1948-ban kinevezték a *Falvak Népe* című lap főszerkesztőjének; 1950-től Bukarestben vezette a *Falvak Népet* — mindaddig, míg a sajtó fokozódó ellenőrzése, az osztályharc állandó éleződése, az ún. antiklerikális kurzus követelményeinek egyre durvább érvényesítése miatt 1953 júliusában lemondott főszerkesztői tisztségéről, majd hamarosan Marosvásárhelyre költözött családjával együtt, ahol az *Igaz Szó* című szépirodalmi folyóirat főszerkesztő-helyettesévé nevezték ki. Itt, ebben a városban élt, itt dolgozott élete végéig. 1958-ban alapító főszerkesztője volt a *Művészet* című képeslapnak, ami aztán — felsőbb utasításra — *Új Élet* címmel, kényszerűségből jócskán megváltozott profillal jelent meg egészen 1989 végéig. (Ennek utóda lett aztán a rövid életű *Erdélyi Figyelő*.)

A 80-as években Sütőt a Romániában egyre inkább kiéleződő politikai konfliktusok, a kommunista-nacionalista hatalommal szembeni megnyilatkozásai folytán eddig betöltött tisztségeiről rendre leváltották, pártellenes nézetek vádjával eltávolították, könyveinek itteni kiadását, drámáinak bemutatását, nyilvános írói szereplését betiltották. 1989-ben hangzott el a Kossuth rádióban a Sinkovits Imréhez írt nyílt levele, a „*Maradok, másként nem tehetek!*” Ugyanez év végén — a Romániában végbement változások sodrában — Sütő András a Romániai Magyar Demokrata Szövetség egyik alapító tagja volt. 1990 márciusában Marosvásárhelyt az emlékezetes magyarelles megmozdulások alkalmával súlyosan megsebesítették s elvesztette fél szeme világát; ezt követően Magyarországon és az Egyesült Államokban ápolták. Az ellene irányult gyilkossági kísérlet tettesei mindmáig büntetlenül élnek.

*

Sütő András a pályakezdő szépirodalmi munkáit — novelláit, karcolatait — a múlt század negyvenes éveinek második felében Gaál Gábor jelentette meg Kolozsvárt az Utunkban. Ekkortájt ebben a folyóiratban jelentkeztek, Sütő Andrással együtt, azok a fiatal tollfogók — hogy közülük csak néhányat említsek: Bajor Andor, Kányádi Sándor, Székely János, Fodor Sándor, Szabó Gyula, Páskándi Géza —, akik aztán maradandó értékű művekkel írták be nevüket a huszadik századi magyar irodalom nagykönyvébe.

Pályakezdő novelláiban, karcolataiban Sütő közvetlen élmények birtokában mutatta be a mezősegi szórvány-világ szegény embereinek küzdelmeit, a régi és az új élet hol drámai, hol tragikomikus konfliktusait. Első könyve, a *Hajnali győzelem* 1949-ben jelent meg; ezt követte 1953-ban az *Emberek indulnak*. Közvetlen

hangja, egészséges humora azonnal megnyerte az olvasó — és a kritikusok — rokonszenvét. Neve azonnal széles körben vált ismertté. Írásait kezdettől fogva rendszeresen közölték a román folyóiratok is. Visszapillantva a pályakezdésre, Görömbei András írta monográfiájában: „Íróként urak és parasztok konfliktusának móríci ösztönzésű ábrázolójaként kezdte pályáját, de az új történelmi helyzet új feladatokat, új perspektívákat mutatott neki. Első nagy témája éppen az új életbe induló emberek világa lett. Előbb szinte problémátlannak látta a szocializmus kibontakozását, korai publicisztikája, fölosztást, egyenlőséget, demokráciát követelő írásai nyugodt bizalomtól sugároznak. Íróként is az új világ művészeként jelentkezett: azonnal kivételes sikerrel.”

Sütő András első kisregénye, az 1956-ban kiadott *Félrejáró Salamon* már a határozott továbblépés, a nyíltabb társadalombírálat szembeötlő jeleivel ébresztett széleskörű feltűnést. Igazi áttörést azonban pályáján az *Anyám könnyű álmot ígér* hozott 1970-ben. A kirobbanó sikerű napló-regény az akkor induló Kriterion Könyvkiadó első könyveként látott napvilágot; előzőleg az *Igaz Szó* közölt belőle részleteket. Évek múltán Bertha Zoltán írta volt Sütő remekléséről: „(...) az *Anyám könnyű álmot ígér* a két világháború közötti népi próza legmagasabb minőségeihez tud kapcsolódni, s téma és stílus felületi összetevőin kívül egy jellegzetes világlátás egész — szociográfiai, néprajzi, történelmi, ontológiai és esztétikai dimenzióiban megérett — szemléleti és formahagyományt képes újraértelmezni és tovább építeni.” Méltatások egész sora hangsúlyozta az *Anyám könnyű álmot ígér* kivételes jelentőségét. Ihlető példaként Illyés Gyula *Puszták népe* és Tamási Áron *Szülőföldem* című munkáját emlegették a kritikusok.

Nem sokkal az *Anyám könnyű álmot ígér* megjelenése után látott napvilágot „úti tűnődéseinek” kötete, a *Rígó és apostol*. Ezekkel az írásokkal merőben új, beérett alkotói korszak kezdődött Sütő András pályáján. A hetvenes években egymás után születtek a nagy ívű, sokatmondó esszék — ilyen, többek között, a *Nagyenyedi fügevirág* és a *Perzsák* —, melyekben veszélyeztetett anyanyelvünk védelmét, a megtartó népi közösséghez való kötődés jelentőségét, a sajátosság értékeinek oltalmazását fogalmazta magasrendű művészi üzenetté. 1977-ben jelent, *Engedjétek hozzám jönni a szavakat* című esszéregényében valójában az *Anyám könnyű álmot ígér* és az előbb említett írások mondandóját építette tovább; így ez a munkája az anyanyelvvédelem felrázó megnyilatkozásaként él ma is az olvasók tudatában. Görömbei András szerint az „*Engedjétek hozzám jönni a szavakat* összegző mű — Sütő motívumfejlesztő írói módszerére jellemző —, nemcsak összefoglalja és kiegészíti az írónak az anyanyelvvvel kapcsolatos nézeteit, hanem egy szuverénül egyéni műforma kereteiben mély értelmezést is ad (...) A nyelv és az ember életegysége ad itt új távlatokat a létértelmezésnek.”

A korai, jószerivel a színpaddal való szakmai ismerkedésről tanúskodó kísérletek (*Tékozló szerelem* stb.), meg a *Pompás Gedeon* marosvásárhelyi (Harag György rendezte) előadásának gyors betiltása után évekkkel, az újabb úti tűnődéseket és esszéket tartalmazó, *Istenek és falovacskák* című könyvének megjelenésével

egyidőben írta Sütő első nagy drámáját, az *Egy lócsiszár virágvasárnapját*, minek ősbemutatója 1974 októberében volt a kaposvári Csíky Gyergely Színházban. (Ugyanezt a kolozsvári Állami Magyar Színház 1975-ben vitte színre — Harag György kiváló rendezésében.) Az író műhelyében rövidesen elkészült a *Csillag a máglyán* is — Kálvin és Szervét drámája —; elsőként a budapesti Madách Színház mutatta be, Ádám Ottó rendezésében. (Kolozsvárt ugyancsak Harag György rendezte a *Csillag a máglyán* előadását.) A két dráma *Itt állok, másként nem tebetek* címmel először 1975-ben jelent meg kötetben a Kriterion Kiadónál.

Tanulmányok, elemzések, színikritikák egész sora méltatta drámaírói teljesítményét, hangsúlyozva az előadás művészi erényeit. Kántor Lajos írta a *Korunk*-ban az *Egy lócsiszár virágvasárnapjának* kolozsvári színrevitele után: „(...) Kolhaas Mihály egyéni tragédiája egyértelműen a közösségi felismerést szolgálja: a térden állva könyörgés csak veszteségeit szaporíthatja”; Tarján Tamás pedig megállapította: „(...) az *Egy lócsiszár virágvasárnapja* és a *Csillag a máglyán* Sütő András dráma művészetében s talán az egyetemes magyar drámaköltészetben is külön helyet foglal el”.

1975-ben a nagyváradi színház Szabó József rendezésében bemutatta az *Anyám könnyű álmot ígér* színpadi adaptációját. 1977-ben a marosvásárhelyi együttes színre vitte — első ízben — a *Vidám sírató egy bolyongó porszemért* című Sütő-vígjátékot, s ugyanez év novemberében az *Igaz Szó* közölte a *Káin és Ábel*t. A „lát-szólagosan biblikus történet” — ahogy a szerző fogalmazott egy helyütt — mondandójának mélyebb rétegeiben szervesen illeszkedik az előző két drámához, az *Egy lócsiszár virágvasárnapjához* és a *Csillag a máglyánhoz*. Gáll Ernő így értelmezte a darab lényegét: „Alázatosság és méltóság között azonban nem lehetséges békés együttélés. Ábel és Káin két utat, két magatartást képvisel, amely között választani kell. Sütő opciójában a mai világ, a modern ember egyik alapvető dilemmája nyert választ.” 1979 februárjában ezt a három drámát a kolozsvári színház sorozatban adta elő. Ugyanez év májusában Sütő András Bécsben, a Herder-díj átvétele alkalmával, a Bornemisza Társaság irodalmi estjének vendége volt. Ekkor jelent meg nyomtatásban németül a *Csillag a máglyán*.

1981. március 3-án a kolozsvári Állami Magyar Színház bemutatta — ugyancsak Harag György rendezésében — *A szuzsai mennyegzőt*; így vált teljessé a trilógia. Mély gondolati összefüggés van az előző drámák és *A szuzsai mennyegző* között. Lázok János marosvásárhelyi színháztörténész ezt így értelmezte annak idején: „*A szuzsai mennyegző* a trilógia központi gondolatát, a másként gondolkodók egymás iránti toleranciáját, az egymást feltételező-kiegészítő ellentétek problémakörét új tartalmi vonatkozással, a másként beszélők viszonyának árnyalt rajzával egészítette ki. E kiegészítés azonban szükségszerűen szétfeszítette a trilógia drámáiban megszokott szereplőstruktúrát: Sütőnek ezúttal a másként gondolkodásból eredő ellentétek mellett a természetes etnikai különbözőségeket és ezen belül megnyilvánuló azonosságmozzanatokot is ábrázolnia kellett mondanivalója árnyalt kifejtése érdekében.”

Sütőnek *Az Idő markában* című, újabb esszéket és interjúkat tartalmazó könyvét 1984-ben a Szépirodalmi Kiadó jelentette meg, Budapesten. Emiatt a szerzőt Romániában keményen felelősségre vonták, sőt kezdetben még a korabeli magyar hivatalosság is vonakodott engedélyezni a kiadást. Sütő András ekkoriban fejezte be *Advent a Hargitán* című darabját, s hamarosan elkészült *Az ugató madár* első változata is.

Budapesten, a Nemzeti Színházban 1986. január 2-án volt az *Advent a Hargitán* ősbemutatója — a szerző távollétében. (Sík Ferenc rendezte a nagysikerű előadást.) Sütő Magyarországra való utazását a romániai belügyi szervek akkor nem engedélyezték; csak 1987 novemberében láthatta először színpadon ezt az alkotását. Ugyanekkor tekinthette meg, ugyancsak Budapesten, ugyancsak Sík Ferenc rendezésében az *Álomkommandót* is. A *Kalandozások Ibajcsuhajdában* című mesejátékát 1988-ban a kecskeméti Katona József Színház mutatta be — Seprődi Kiss Attila rendezésében.

1989-ben a Szépirodalmi Kiadó útjára indította a Sütő-életműsorozatot, minek első köteteként — *Színművek* címmel — a *Pompás Gedeon*, az *Egy lócsiszár virágvásárnapja* és a *Csillag a máglyán* látott napvilágot. Ekkoriban otthon, Romániában nem engedélyezték könyveinek kiadását, színdarabjainak bemutatását.

Közvetlenül az 1989 decemberében végbement romániai változások után Sütő András azonnal, ismét tevékenyen bekapcsolódott a közélet alakításába: egyike volt a Romániai Magyar Demokrata Szövetség, az RMDSz alapítóinak. Majd a 90 márciusában történt marosvásárhelyi pogrom idején ellene elkövetett gyilkossági kísérlet súlyos következményei miatt, külföldi kórházi kezelése után egy ideig inkább csak publicisztikai megnyilatkozásaival, interjúkkal volt jelen a szellemi életben. A budapesti Nemzeti Színházzal — Ablonczy Lászlóval, Sík Ferencsel, Sinkovits Imréékkel — való alkotói kapcsolata azonban változatlanul eleven és termékeny maradt. 1991. december 23-án volt a Nemzetiben az *Advent a Hargitán* 200. előadása, mikoris Jókai Anna, a Magyar Írószövetség akkori elnöke köszöntötte a szerzőt, méltatta a darabot.

Újabb színpadi munkáját, a *Balkáni gerlét* 1993 novemberében küldte el Budapestre egy meghirdetett drámapályázatra, melyen Hubay Miklóssal és Páskándi Gézával együtt nyerte el az első díjat. Később átdolgozta ennek a darabnak a kéziratát; az ősbemutatóra 1998. október 2-án került sor. (A Nemzeti Színház 1999 májusában Marosvásárhelyen vendégszerepelt a *Balkáni gerlével* — visszhangos sikert aratva.) „A dráma, Sütő András eddig utolsó darabja — írta volt Cs. Nagy Ibolya — hangsúlyos jelentőségével a romániai nyolcvanas évek rettenetes magyarirtó idejének drámája: olyan s annyi, abszurdnak feltűnő, mégis valóságos, reális helyzettel s cselekménysorozattal, melyek a maguk pőre, nyomasztó, nemegyszer tragikus képtelenségeikkel újfajta drámaírói szándékot és poétikai eszköztárat jeleznek”.

A kilencvenes évek első felében Sütő Andrásnak két olyan könyve látott napvilágot, melyekben közelmúltbeli változatos emlékeit, emberi-írói küzdelmeinek

dokumentumait tárta nyilvánosság elé. Az 1993-ban, Debrecenben kiadott, *Szemet szőért* című naplójegyzet-kötetének előszavában kérdezte: „Van-e értelme mostani, új helyzetünkben régi kisebbségi nyomorúságokkal foglalkozni? A kérdésre az a társadalmi valóság válaszol, melyben, íme, véres magyarelles pogromok is lehetségesek. A Ceausescu-féle diktatúra megdöntése után kialakult új helyzetben nemzetiségi-jogi kérdéseink a régiek maradtak, sőt véres támadások veszedelmeivel is gyarapodtak. Ezért állapítom meg szomorúsággal, hogy könyvem mondandója, sajnos, semmit sem veszített időszerűségéből”. Számtalan példával lehetne érzékeltetni, igazolni Sütő András meglátásának fájdalmas igazát...

Ugyancsak közéleti-politikai-irodalmi vonatkozású leveleket, naplójegyzeteket tartalmaz a következő esztendőben megjelent, *Heródes napjai* című kötete is. (Eligazító alcíme: Naplójegyzetek az erdélyi magyarok exodusáról. 1984–1987.) „Hiányoznak könyvemből a békeséges derű dallamai” — vallotta a szerző a Heródes napjainak élén. Pomogáts Béla egyik tanulmányában így nyilatkozott ezekről az újabb művekről: „A zajló időben néhány szépirodalmi alkotás, például az 1995-ben elkészült *Balkáni gerle* című színdarab, még inkább több kötetre való naplójegyzet ad képet mindarról, amit az erdélyi magyarságnak és személy szerint Sütő Andrásnak a nyolcvanas években, a kilencvenes évek elején át kellett élnie. A *Szemet szőért* és a *Heródes napjai* című kötetek megrendítő egyéni és közösségi megpróbáltatásokról hoznak hírt, egyszersmind a szülőföld iránt érzett hűséget és a megmaradás reményét is megszólaltatják”.

Esztendők múltán, 2002 júniusában, amikor Sopronban irodalmi estet rendeztek Sütő András 75. születésnapja alkalmával, beszédében az ünnepelt, kitüntetett író többek között így szólt: „Azzal vigasztalom magam, hogy az erdélyi magyarság eszméletében őrző lehettem a strázsán. Hiszem, hogy közösségi fennmaradásunk reménye az anyaország ragaszkodó szeretetében fölerősödik, az önrendelkezésig. Ez a hit mondatja velem itt is a 11. parancsolatot: Erdélyben maradni kell akkor is, hogyha nem lehet”. Igen: ez a hit vezette tollát a sokágú életmű remek változatainak megteremtése során — egészen élete utolsó pillanataig.

A kilencvenes évek és az ezredforduló utáni esztendők esszéiből, tárcáiból, cikkeiből, valamint a vele készített interjúkból összeállított bő válogatás *Erdélyi változatlanóságok* címmel jelent meg Debrecenben, 2001-ben. (A második, bővített kiadás *Erdélyország mit vétettem?* címmel 2003-ban látott napvilágot Csíkszeredában.) „Ez a könyv nem Budán született, hanem a végeken — szól az olvasóhoz bevezetőjében a szerző. — Ahol magyar várak már nincsenek, de magyarok vannak szép számmal. Végváraik ostromlottak. Önvédelmi harcban fogatkoztak. Új hódítók évszázados támadásait verik vissza forgandó szerencséivel. Ahogy lehet.” Görömbei András ezt írja Sütő-monográfiájának 2007-ben kiadott, bővített változatában: „Az *Erdélyi változatlanóságok* nagy koncepciójú könyv. Íróját nem kisebb szándék és cél vezérli, mint az, hogy segítse az erdélyi magyarságot föl-

egyenesedni, önrendelkezéssel, autonómiával rendelkező közösséggé válni (...) Sütő András meggyőződése, hogy az erdélyi magyarságnak nem elmenekülnie és szétszóródnia kell, hanem a történelem új körülményei között ki kell küzdenie, meg kell teremtenie Székelyföld autonómiáját, önrendelkezését, hogy az az egész erdélyi magyarság nemzeti fölemelkedésének alapja legyen.”

Utolsó könyvét Sütő András már nem vehette kezébe, nem láthatta készen: a *Létféle hajrában* című összeállítás, aminek az anyagát 2006. augusztus 14–18. között még a kötet szerkesztőjével, Ablonczy Lászlóval válogatta egybe, napokkal halála után került ki a nyomdából.

2006. szeptember 30-án végleg kihullott kezéből a toll. Sírjáról a marosvásárhelyi reformátusok temetőjében — a Bolyai-sírok közelében — soha nem hiányoznak a virágok, a nemzeti színekkel díszített koszorúk. Nem lehet innen, az emléket idézők kopjafa mellől tisztelgő főhajtás nélkül továbblépni. És úgy érezzük: Sütő András holtában is halhatatlan. Mint a legnagyobb értékteremtők: hiányával is szüntelenül jelen van közöttünk. Nemzetének, népének tudatában. Az olvasók ezreinek szívében.

*

Már életében monográfiák jelentek meg róla; indulásától kezdve értékelő tanulmányok, méltatások, kritikák sokasága íródott könyveiről, színpadi munkáiról. Görömbei András Sütő-monográfiájának első kiadása 1986-ban jelent meg a budapesti Akadémiai Kiadónál, a Kortársak sorozatban, s ennek második, bővített változata látott napvilágot 2007-ben Debrecenben a Kossuth Egyetemi Kiadó gondozásában. Bertha Zoltán monográfiáját a pozsonyi Kalligram adta ki 1995-ben. Lázok János *Sütő András drámatrilógiája* címmel jelentetett meg kötetet Marosvásárhelyt a Custos-Mentornál. Ablonczy László *Nebéz álom* című, Sütő Andrásról szóló könyve 1997-ben jelent meg, s ennek javított, bővített kiadását az író 75. születésnapja alkalmával vehették kezükbe az olvasók.

A tovatűnt idők során olyan jeles pályatársak — írók, irodalomtörténészek, kritikusok — mondottak véleményt Sütő András műveiről — az imént említettekkel együtt —, mint például Hegedűs Géza, Réz Pál, Ilia Mihály, Pomogáts Béla, Alexa Károly, Annus József, Márkus Béla, Csoóri Sándor, Féja Géza, Czine Mihály, Dobos László, Pálfy G. István, Olasz Sándor, Pintér Lajos, Grezsa Ferenc, Vekerdi László, Szokolczay Lajos, Nagy Gáspár, Cs. Nagy Ibolya, Koltai Tamás, Pécsi Györgyi. *Tanulmányok Sütő Andrásról* címmel Debrecenben, a Kossuth Egyetemi Kiadónál, Görömbei András szerkesztésében látott napvilágot 2002-ben egy terjedelmes kötet. Ugyanekkor a marosvásárhelyi Mentor Kiadó a 75 éves *Sütő András köszöntése* címmel jelentetett meg könyvet. Nem kevésbé terjedelmes lenne a Sütő András műveit tárgyaló-elemző, méltató romániai, erdélyi magyar írók, kritikusok, irodalomtörténészek listája. Íme néhány név: Földes László, Gálfalvi Zsolt, Marosi Péter, Kántor Lajos, Fodor Sándor, Veress Dáni-

el, Szócs István, Lászlóffy Aladár, Rácz Győző, Bretter György, Gáll Ernő, Egyed Péter, Balogh Edgár, Farkas Árpád, Páll Árpád, Vita Zsigmond, Bajor Andor, Izsák József.

A *Tiszatáj* 1977. évi 3. számában, az akkor még fiatal erdélyi magyar író 50. születésnapja alkalmával jelent meg Illyés Gyula emlékezetes írása — *Sütő András nagy úton* címmel. Az *Anyám könnyű álmot ígér, az Engedjétek hozzám jönni a szavakat* szerzőjéről írta Illyés: „A jelenkori magyar irodalom legnagyobb vigasza Sütő András”. S hozzátette: „Őszinte szorongással küldöm ölelésemet az ötvenéves Sütő Andrásnak”.

Még csak a „nagy út” elején járt Sütő, amikor Illyés ezeket a felemelő szép szavakat leírta. Az *Egy mondat a zsarnokságról* költője 1977-ben nem véletlenül szólt baráti „szorongással” a Marosvásárhelyen élő fiatal pályatársáról. Történelmi szorongatottságok között éltünk ezeken a tájakon, itt is, ott is; bőven lehetett hát oka mindenfajta aggodalomnak a jövőt illetően.

Az *Erdélyi változatlanságok* írójának élete utolsó szakaszában, a „létvégi hajrában” is meg kellett szenvednie szavai igazáért, amikor a némely kis kaliberű, megélhetési gyűlölködők szennyes hadjáratot szerveztek ellene egy romániai magyar hetilapban. Áldott szerencse, hogy az ilyenfajta, főként indulati viszketegségből fakadó megnyilvánulások semmiképpen sem kérdőjelezhetik meg a valódi értékeket, a maradandó szellemi teljesítményeket. Így Sütő András időtálló életművének, rangjának irodalomtörténeti jelentőségét sem...

Ahol az egyetemes magyar irodalomnak, kultúrának őszinte hívei vannak, szerte a nagyvilágban, ott változatlanul illő kegyelettel, megbecsüléssel őrzik és ápolják sokan Sütő András emlékét. Ennek a tisztelő ráfigyelésnek a jegyében alapítottuk meg mi is 2008 nyarán Marosvásárhelyt a róla elnevezett Baráti Egyletet. Úgy tervezzük, hogy minden esztendőben — a születésnapja körüli időben — megszervezzük itt a Rá emlékező és emlékeztető találkozót, s ezen az összejövetelel szót váltunk irodalmunk időszerű kérdéseiről is, ellátogatunk Pusztakamarásra, az elárvult szülői házához: az életmű bölcsővilágának színhelyére. És ami a legfontosabb: minden lehetőségünkkel szorgalmazzuk Sütő András írásainak folyamatos újrakiadását, könyveinek az olvasókhöz való eljuttatását.

Így éltetjük szívünkben-tudatunkban azt a nagy magyar író, aki őrző volt a strázsán.

Sütő András

Földi asztal, égi szék*

Adventi szelek fújnak maholnap a Hargitán, menni, menni kéne Sikaszóba!

Nyár eleje rég volt, hogy arra járhattam, káplánszoknyás fenyőfáim alatt megülhettem. Fülemben elcsendesedtek a hangjai: a körfűrész sivalkodása és az alkonyati medverioгатás. Sőt, már nem csak hallgat: szendereg is tán a Hargita térdén, legendás fiaira emlékezve, kik mesét mondtak neki a Gondolat madaráról s az Érzés tüzeről, de szájukat a föld azóta betömte.

Így szeretném őt meglepni most, a Libán oldaláról csendesen aláereszkedve, és töröm a fejem: mit vihetnék neki, hogy magamat is meglepjem vele? Tamási Áron zsenge madarászainak emlékezetes kudarcai után, mikor is a Gondolat madara galickába került, az örökkön égő fácska pedig szerzetescellába — jómagam az Időnek melyik tanulságából csalogassak elé valamit is szóló vásárfia-madarat? Hogy ne menjek éppen üres kézzel, mint akinek semmi köze nincs az inkább elmenő, mint hazajövő fiai, lányai után merengő tájhoz.

S ha már Libánt szóba hoztam: tudom is, mi a teendőm.

A Maros völgyén indulok felfelé.

Ilyenformán nem köszöntöm Zetelakát, de kalapot emelhetek Gyergyószentmiklósnak. Előtte pedig Marosvécsen megülök egy cseppet Kós Károly kőasztalánál. Hajdani keresztelése szerint Kuncz-émlékasztalnak hívják, de megtervezője, létrehozója: Kós Károly volt, és őneki most nagyobb szüksége van arra, hogy semmit el ne vegyünk tőle.

Menjünk hát. Ki az utat nem ismerné, azt a szembe szaladó Maros vezeti, a bölcsőhelye felé csalogatva, és közben folyvást fiatalodva, mind suhancosabban a szűkülő tündérvölgy istentelen sziklái között, ahol már a zsögödi Nagy Imre pisztrángos akvarellszíneit villogtatja jókedvűen.

Az ember nem teheti, hogy ne igazodjék hozzá, amint visszafelé vezet az Időben saját forrásához és — mert hullámaival együtt szökken a gondolat — megannyi Kezdethez. Éppen oda tehát, ahová magam is igyekszem. Egy árva kőasztal emlékéhez.

Szászrégent elhagyva tornyos bástyák jelzik: a Maros vize fölött borong a vécsi vár. Jobbágyivadék mivoltomban hajdan félve nézhettem volna föl rá; most úgy jövök ide, már-már zarándokolva. Mert amit borongásában sugall, az irodalmi emlék mindenekelőtt. Grafikailag sűrített formája emblémaként látható

*Sütő András eme írása a *Sikaszi fenyőforgácsok*. Cikkek, naplójegyzetek (Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, 2007) című könyv első erdélyi kiadásában látott napvilágot, mely a nagy erdélyi író 80. születésnapjára készült.
